

DET FINNS EN OSYNLIG

LAG MELLAN

ONSDAG OCH TORSDAG

Det finns en osynlig dag  
mellan onsdag och torsdag.

av  
Lisa Andersson

Lisa Andersson

Keramikkonst  
Kandidatrapport 2013  
Högskolan för design och konsthantverk  
Göteborgs Universitet

Examinator: Mia E Göransson  
Handledare: Dan Tommi Hildén  
Opponent: August Sörenson

*Till E*

*Hon skrattade aldrig på måndagar*

## Innehåll

Kapitel 1 Var inte rädd för mörkret, ljuset vilar där.	sidan 11
Kapitel 2 Betraktare.	sidan 12
Kapitel 3 Mellan raderna.	sidan 13
Kapitel 4 Perspektiv.	sidan 14
Kapitel 5 Slutligen.	sidan 16
Kapitel 6 Faktarutor.	sidan 17
Bilder.	sidan 19-26



## Kapitel 1

Var inte rädd för mörkret, ljuset vilar där.

Jag har ofta tänkt på mörkret, varit en del av det. Har haft ett melankoliskt sätt att se och uppleva världen på. Mitt vemod har följt och format mig, men utan att det har varit något destruktivt.

De sorgliga sagorna om livet och ensamhet speglade mer min sinnesstämning än de gladlynta varianterna som också fanns omkring mig.

Jag var inget ledsamt barn. Jag var fullt frisk, ganska bra i svenska och lite annorlunda.

Men mina tankar hamnade ofta hos de stilla fåglar som inte såg fönsterglasets, på humlorna i vattentunnan och ekorrarnas svaghet för fågelungar. När jag blev äldre lärde jag mig att det jag upplever som neutralt kan andra uppfatta som något mörkt.

## Kapitel 2

### Betraktare

Hon befinner sig på en plats där flickan en gång fanns. De energiminnen som hon lämnade efter sig blev kvar i väggarna.

Synen av tapeternas mönster gör att de får liv igen och hon sugts in i en grönskande värld med blommor och konstiga djur. Jacket i trägolvet gör att hon minns när hon råkade tappa greppet om gjutjärns kandelabern.

Och som att trycka på play, spelas en film upp inför hennes inre ögon och hon ser sig själv som liten, springa med den tunga ljusstaken. Fler minnesbilder från då visar sig, men löses upp och försvinner lika fort.

Hon, som är flickan och den vuxna kvinnan på samma gång befinner sig på samma plats. De möts i rummet, men flickan ser inte hennes vuxna jag. Ändå tänker jag att det finns en plats, en annan verklighet där de båda kan mötas. En osynlig dag, ett glapp i tiden, där då och nu möts.

## Kapitel 3

### Mellan raderna

Vad finns mellan raderna?

Vad finns mellan objekten?

Är den dolda historien mer intressant än den synliga?

Att berätta en historia utan förklaringar, gör att åskådaren måste skärpa sina sinnen för att kunna ta del av den. Det medför också att betraktaren kan känna sig utestängd om de osynliga berättelserna tar för stor plats.

Jag måste hitta en balans mellan det tydliga och det dolda. Men jag vill också skydda vissa tankar från att bli synliga.

## Kapitel 4

### Perspektiv

Min målsättning i det här arbetet var att gestalta flickans berättelser. De skulle beskriva en annan slags verklighet, en dröm eller hallucination. Berättelser som inte precis skriker efter att berättas. Till synes innehållslösa historier om meningslösheter och nonsens. Hennes tankspriddhet och dagdrömmar.

*Kärleksbrevet* var tänkt att bli en lek mellan titel och skulptur. En flicka klipper ut bokstäver, det likar ett hotbrev. Frågan lyder, är flickor så oskuldsfulla som kulturen målar upp henne.

Men det fanns inget mellan raderna. Allt som jag ville ha sagt, sa jag.

Jag insåg att flickan bara behövde finnas som fragment. Men tänkte samtidigt att det är motsägelsefullt att kroppsdelarna är högst materiella trots att hon är ett minne. Benen blev trots mina funderingar viktiga. De kändes självklara på något sätt, som om barn är sina ben på något sätt. Men framförallt sina knän.

Hennes görande var det centrala i skulpturen och jag kunde se att jag inte behövde gestalta en människa för att visa att hon hade varit där.

Mina tankar kretsade kring de spår och avtryck som vi lämnar efter oss. Vilka ledtrådar kunde hon ha lämnat kvar? Ett bord där avtrycken efter hennes verktyg syns.

Under det ganska monotona arbetet med borden och stolarna började jag förstå jag att hon kom från en annan tid. Att hon var ett minne av någon som blivit vuxen. Eller en påminnelse om en tid som inte längre existerar. Men hur skulle jag gestalta det.

När möblernas skala var lite mindre än 1:1, passar det den vuxna personens minnen. Men flickans upplevelse borde vara att möblerna är större, så att hon kände sig liten. Kanske borde jag ha skildrat två olika skalor, så att åskådaren själv kunde röra sig mellan världarna.

Det kunde förstärka känslan av att vandra mellan minnen och verklighet. Men skulle det gestalta mellanrummet, den plats där de möts.

*Ångestklumpen* var ett försök att gestalta en känsla. Att materialisera den, göra den stor och tung, svår att ignorera. Själva formen har jag använt mig av i tidigare projekt. Men då som god. I den här gestaltningen har den fått en rörelse fast frusen i tiden. Kan det göra så att betraktaren läser in den som en destruktiv kraft.

## Kapitel 5

### Slutligen

Jag upplever att jag har arbetat igenom mina idéer mer noggrant än i mina tidigare projekt. Detta innebär att har skalat av onödiga element i mina skulpturer.

Men är jag ärlig mot mig själv?

Genom att skala av och ta bort former, är jag kanske mer subtil. Men det har det medfört att verket inte berättar så mycket längre. Och har jag kommit närmare målet med de osynliga berättelserna.

Det är otroligt svårt att förklara med ord och bokstäver vad som är kärnan i det här arbete. När jag tänker så är det främst bilder och känslor, ska jag sedan gestalta dem i lera, så går några delar förlorade. Flera bitar förändras och försvinner när jag skriver om dem.

Det är som att översätta en text till ett annat språk, för att sedan tolka och översätta den texten. Därefter ytterligare en översättning.

Jag tror viktiga delar går förlorade.

Så kanske är den skriva delen i mitt kandidatarbete en helt annan historia.

## Kapitel 6

### Faktarutor

Lerblandningarna bestod av: Gul höjslev, rödlera R2505, svart lergods PM\*E, en vit lergodslera K147N och en rödbrun lera med 25% finkornig chamotte.

Möblerna innehåller även sågspån. Det gjorde att leran blev stadig och lätt att skulptera i. En annan egenskap var att den lämnade små håligheter i den brända leran. I det här arbetet var det positivt, för det tillförde en känsla av trä. Men i framtiden måste jag hitta ett mindre träfiber.

Jag lagade sprickor med ett lerslicker gjort på torr lera, ättika och soda. På mörk lera lämnade den vita avlagringar. Som försvann om jag glaserade objekten.

Borden och stolarna är brända på rätt håll med benen på ugnsplattan. Det ledde till att de sjönk ihop lite grann och benen skelar något. Det blev ett uttryck som jag uppskattade. Det talar också om att dom befinner sig i mellanrummet.

## Bildregister

Bild nr. 1 och 2  
Ångestklumpen  
Lergods 80 x 55 x 40 cm

Bild nr. 3  
Under bordet  
Lergods 65 x 55 x 40 cm

Bild nr. 4  
Dagdrömmeri  
Lergods. 120 cm

Bild nr. 5  
Rummet

Bild nr. 6 och 7  
Kärleksbrevet  
Lergods 65 x 55 x 40 cm

Bild nr. 8  
Flickan  
Lergods 28 x 15 cm























